

Pán tieňov

CASSANDRA CLARE

TAJOMNÁ TEMNOTA

DRUHÁ KNIHA

TIEŇOLOVECKÁ SÁGA

Od autorky megaúspešných sérií
NÁSTROJE SMRTEĽNÍKOV a PEKELNÉ STROJE

CASSANDRA CLARE

je autorka týchto kníh:

TAJOMNÁ TEMNOTA

POLNOČNÁ DÁMA

PÁN TIEŇOV

NÁSTROJE SMRTELNÍKOV

MESTO KOSTÍ

MESTO POPOLA

MESTO SKLA

MESTO PADLÝCH ANJELOV

MESTO STRATENÝCH DUŠÍ

MESTO NEBESKÉHO OHŇA

PEKELNÉ STROJE

MECHANICKÝ ANJEL

MECHANICKÝ PRINC

MECHANICKÁ PRINCEZNÁ

KÓDEX TIEŇOLOVCOV

MAGNUS BANE

Zápisky veľkobosoráka

Nenechajte si ujsť seriál

TIEŇOLOVCI!

Pán tieňov

CASSANDRA CLARE

TAJOMNÁ TEMNOTA

DRUHÁ KNIHA

slovar

Copyright © 2017 by Cassandra Clare, LLC
Jacket photo-illustration © 2017 by Cliff Nielsen
Jacket design by Russell Gordon
Translation © Diana Ghaniová 2018
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2018

ISBN 978-80-556-3160-8

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Cassandra Clare – The Dark Artifices Series, Book 2: Lord of Shadows,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Margaret McElderry Books,
an imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division, New York 2017,
preložila Diana Ghaniová.

Zodpovedná redaktorka Alice Polomská

Produkcia Dana Klimová

Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2018.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

Venujem Jimovi Hillovi

*Povedal som: Bolesť a žiaľ.
A on na to: Vnímaj ich. Rana je miesto,
ktorým do teba vchádza svetlo.*

Rumi

PRVÁ ČASŤ

Krajina snov

*Cestou opustenou, zradnou,
čo len besi krúžia nad ňou,
kde temný fantóm zvaný Noc
má čierny trón a všetku moc,
len teraz kroky viedli ma
von z chmúrnej Thule Ultima,
kde osudu hlas drsne, bez okrás
znie mimo Priestor, mimo Čas.*

*Jamy a priepasti a voda neskrotná,
titanské lesy a stá dolín bezo dna,
ich tvar a obrysy sú človeku
v prúde slz skryté, skryté od veku;
hory sa stále noria
do bezbrehého mora;
more sa s túžbou vlnivo
vytráca v nebi ohnivom,
a jazerá, čo konca nemajú,
pustú a mŕtvu vodu skrývajú,
tichá je voda, tichá, mrazivá,
sneh ľalie, čo vädne, zahníva.*

Pri jazerách, čo konca nemajú
a pustú, mŕtvu vodu skrývajú,
vodu čo tichá je a mrazivá,
sneh ľalie, čo vädne, zahníva,
pri pohoriach a riave riečnej,
čo mrmle nízko, mrmle večne,
pri chmúrnych lesoch, v močaristom kraji,
čo ropuchy a mloky v sebe tají,
pri rybníkoch a zradnom plese,
odkiaľ sa šepot Ghulov nesie,
v zákutiach, v ktorých mučí, zadúša
melanchólia prudká, najprudšia –
tam stretne pútnik, bledý od úzkosti,
Spomienky v plachtách, tiene Minulosti,
čo spod rubášov vzdych im uniká,
keď prechádzajú vôkol pútnika –
tie siluety druhov pochovaných,
Zemi i Nebu v agónii daných.

Pre srdce, čo má žiaľov bezpočet,
je to kraj mierny, útočisko z bied,
pre ducha, čo naň súmrak sadol,
je to – ó, pravé Eldorado!
No pútnik, idúc svojou cestou,
obzerať nesmie toto miesto;
tajomstvá táto ríša odveká
nevydá slabým očiam človeka;
tak si to želá sám jej Kráľ,
čo zdvihnúť viečko zakázal;
ak smutnú Dušu púť sem zaviedla,
smie ten kraj uzrieť len cez čierne sklá.

*Cestou opustenou, zradnou,
čo len besi krúžia nad ňou,
kde temný fantóm zvaný Noc
má čierny trón a všetku moc,
len teraz domov kroky viedli ma
z tej chmúrnej ríše Thule Ultima.*

*napísal Edgar Allan Poe
preložila Jana Kantorová-Báliková*

I

TICHÁ JE VODA

Kit len nedávno zistil, čo je remdik, a teraz mu nad hlavou visel celý rad remdikov – lesklých, ostrých a smrteľne nebezpečných ostnatých gulí, reťazami pripevnených na rúčky.

Nikdy predtým sa neocitol na podobnom mieste, ako bola zbrojnica v losangeleskom Inštitúte. Dlážka aj steny boli zo striebrostobielej žuly a po celej miestnosti sa dvíhali žulové ostrovčeky, takže to tam vyzeralo ako na výstave zbraní a brnenia. Vnútri sa nachádzali palice, palcáty, šikovne navrhnuté vychádzkové paličky, náhrdelníky, čižmy, široké bundy, do ktorých sa dali ukryť úzke ploché dýky určené na bodanie aj vrhanie, hviezdice s hrozivými ostňami a kuše všetkých veľkostí a tvarov.

Na samotných žulových ostrovčekoch ležali kopy ligotavých nástrojov vyrobených z *adamasu* – z materiálu podobnému kremeňu, ktorý Tieňolovci ťažili zo zeme a ako jediní z neho dokázali vyrábať meče, dýky a stélé. Kita však najväčšmi zaujímala polica s dýkami.

Nie preto, že by sa chcel naučiť zaobchádzať práve s dýkami. Zaujímali ho len vo všeobecnosti (predpokladal, že smrteľne nebezpečné zbrane do istej miery zaujímajú väčšinu tínedžerov), a ak by si mohol vybrať, bol by radšej, keby ho vybavili guľometom alebo plameňometom. Tieto dýky však vyzerali ako umelecké diela s rukoväťami vykla-

danými zlatom, striebrom, drahými kameňmi – modrými zafírmami a vybrúsenými rubínmi – a vzorom trŕňov z platiny a čiernych diamantov.

Poznal prinajmenšom troch ľudí z Tieňotrhu, ktorí by ich od neho kúpili za slušné peniaze a nekládli by žiadne otázky.

Možno aj štyroch.

Kit si vyzliekol denimovú bundu, čo mal na sebe. Netušil, ktorému z Blackthornovcov pôvodne patrila. Ráno po príchode do Inštitútu sa zobudil a na konci postele našiel kôpku čerstvo opratých šiat. Načiahol sa po jednu z bünd, obliekol si ju a zachytil svoj odraz v zrkadle na druhom konci miestnosti. Strapaté svetlé vlasy, posledné zvyšky modrín na bledej pokožke. Rozopol vnútorné vrecko na bunde a začal doň pchať dýky v pošvách. Vyberal si tie s najkrajšími rukoväťami.

Dvere zbrojnice sa otvorili. Kit pustil dýku, čo držal práve v ruke, naspäť na policu a náhlivo sa obrátil. Myslel si, že zo svojej izby odišiel bez povšimnutia, no ak si za ten krátky čas v Inštitúte niečo uvedomil, bolo to, že Julian Blackthorn si všima všetko a jeho súrodenci za ním veľmi nezaostávajú.

Nebol to však Julian. Bol to mladý muž, ktorého Kit nikdy predtým nevidel, no zdal sa mu akýsi známy. Bol vysoký, mal strapaté svetlé vlasy, nezvyčajné zlatisté oči a postavu Tieňolovca: široké plecia a svalnaté ramená. Spod goliera a rukávov košele mu vytrčali čierne Znamenia, ktorými sa Tieňolovci chránili. Na prste mal hrubý strieborný prsteň, aký nosievali aj mnohí iní Tieňolovci. So zdvihnutým obočím pozrel na Kita.

„Máš rád zbrane, však?“ prehodil.

„Aj hej.“ Kit cúvol k jednému zo stolov a dúfal, že dýky ukryté vo vnútornom vrecku nezarinčia.

Muž podišiel k polici s dýkami, v ktorých sa Kit ešte pred chvíľou prehrabával, a vzal do ruky tú, čo mu vypadla z ruky. „Vybral si si dobrú zbraň,“ povedal. „Vidíš ten nápis na rukoväti?“

Kit ho nevidel.

„Vyrobil ju jeden z potomkov kováča Waylanda, ktorý ukul Durendal a Cortanu.“

Muž zvrtol dýku v prstoch a odložil ju naspäť na poličku. „Nie je až taká výnimočná ako Cortana, no keď ju vrhneš, zakaždým sa ti vráti späť do ruky. A to sa môže hodiť.“

Kit si odkašľal. „Určite je veľmi vzácna,“ poznamenal.

„Pochybujem, že by ju Blackthornovci chceli predat,“ odvetil sucho muž. „Mimochodom, som Jace. Jace Herondale.“

Odmĺčal sa, akoby čakal, ako Kit zareaguje, no ten bol rozhodnutý mlčať. Jasný, že poznal meno Herondale. Mal pocit, že v posledných dvoch týždňoch pred ním nikto nič iné ani nespomína. Predsa však nechcel tomu mužovi – Jaceovi – dopriať uspokojenie, ktoré očividne očakával.

Jacea sa však Kitovo mlčanie očividne nedotklo. „A ty si Christopher Herondale.“

„Ako vieš?“ zamrmľal Kit ľahostajným bezvýrazným hlasom. Neznášal meno Herondale. Neznášal to *slovo*.

„Sme príbuzní,“ vysvetlil Jace. „Ponášame sa na seba. Vlastne vyzeráš ako mnohí Herondaleovci, ktorých som videl na portrétach.“ Odmĺčal sa. „A Emma mi poslala do mobilu tvoju fotku.“

Emma. Emma Carstairsová zachránila Kitovi život. Odvdedy sa však veľmi nezhovárali, keďže po smrti Malcolma Fadea, Veľkobodáka Los Angeles, zavládol totálny chaos. Kit nebol pre nikoho na prvom mieste a navyše mal pocit, že Emma ho vníma ako malé decko.

„Fajn. Som Kit Herondale. Všetci mi to v jednom kuse opakujú, ale pre mňa to nič neznamená.“ Kit zaľal zuby. „Som Rook. Kit Rook.“

„Viem, čo ti povedal otec, ale v skutočnosti si Herondale. A to niečo znamená.“

„Čo? Čo to znamená?“ vyhrkol Kit.

Jace sa chrptom oprel o stenu zbrojnice rovno pod zbierkou ťažkých obojručných mečov. Kit dúfal, že mu jeden spadne na hlavu. „Viem, že vieš, kto sú Tieňolovci,“ povedal. „Vie to veľa ľudí, najmä Dolnosveťanov a obyčajných so Zrakom. A presne to si si o sebe myslel, však?“

„Nikdy som si nemyslel, že som *obyčajný*,“ zdôraznil Kit. Vari Tieňolovci nechápu, ako to vyznieva, keď niekoho takto označia?

Jace však na jeho slová nereagoval. „Tieňolovecká spoločnosť a história... O týchto veciach nemá väčšina ľudí okrem nefilov ani potuchy. Svet Tieňolovcov tvoria rodiny. Každá z nich nesie meno, ktoré majú jej členovia v úcte. Každá rodina má vlastné dejiny, ktoré si odovzdávame z generácie na generáciu. Celý život si so sebou nesieme slávu a breme-

no spojené s dobrými a so zlými skutkami našich predkov a sami sa snažíme žiť čo najlepšie, aby bolo bremeno našich potomkov o čosi ľahšie.“

Prekrižil si ruky na hrudi. Zápästia mal popísané Znameniami. Na chrbte ľavej ruky mal také, čo vyzeralo ako otvorené oko. Kit si všimol, že rovnaké Znamenie majú aj všetci ostatní Tieňolovci. „Pre Tieňolovcov je priezvisko nesmierne dôležité. Rod Herondaleovcov významne ovplyvnil osudy celých generácií Tieňolovcov. Už nás nezostalo veľa. Vlastne sa zdalo, že som zostal už len ja. Iba Jem a Tessa verili, že existuješ aj ty. Hľadali ťa veľmi dlho.“

Jem a Tessa. Spolu s Emmou Kitovi pomohli uniknúť démonom, ktorí zavraždili jeho otca. A porozprávali mu príbeh o Herondaleovi, ktorý zradil svojich priateľov, utiekol a začal nový život ďaleko od ostatných nefilov. Nový život a nová rodinná vetva.

„Počul som príbeh o Tobiasovi Herondaleovi,“ povedal nahlas. „Takže som potomkom poriadneho zbabelca.“

„Ludia robia chyby,“ prehodil Jace. „Nie každý člen tvojej rodiny je úžasný. No keď sa znova stretneš s Tessou, a ty sa s ňou ešte určite stretneš, nech ti porozpráva o Willovi Herondaleovi. A Jamesovi Herondaleovi. A, pravdaže, aj o mne,“ dodal skromne. „Vo svete Tieňolovcov mám významné postavenie. Nechcem ťa však zneistiť.“

„Nezneisťuješ ma,“ vyhlásil Kit a v duchu uvažoval, či ten chalan nežartuje. Jaceovi sa pri tých slovách zaiskrilo v očiach, takže by možno nemusel brať vážne všetko, čo mu práve povedal, ale nemohol si tým byť istý. „No bol by som vďačný, keby mi všetci dali pokoj.“

„Viem, že je ťažké vyrovať sa s tým.“ Jace potľapkal Kita po chrbte. „S Clary tu však zostaneme tak dlho, ako budeš chcieť...“

Keď ho Jace potľapkal po chrbte, uvoľnil jednu z dýk v Kitovom vrecku, ktorá s hrmotom dopadla na žulovú dlážku a zaleskla sa ako obviňujúce oko.

„Aha,“ zamrmal Jace do ticha. „Takže kradneš zbrane.“

Kit vedel, že nemá zmysel zapierať, a tak radšej mlčal.

„Okej, viem, že tvoj oco bol podvodník, ale z teba je teraz Tieňolovec a... Počkať, čo ešte máš v tej bunde?“ zháčil sa Jace. Ľavou nohou šikovne vykopol dýku do vzduchu, obratne ju chytil a od rubínov na rukováti sa odrazilo svetlo. „Vyzleč si ju.“

Kit si mlčky vyzliekol bundu a hodil ju na stôl. Jace ju rozhalil a otvoril vnútorné vrecko. Obaja sa zahľadeli na ligotavé čepele a drahé kamene.

„Tak,“ vyhlásil Jace. „Predpokladám, že si mal v pláne utiecť.“

„Prečo by som tu mal trčať?“ vybuchol Kit. Vedel, že by sa mal ovládať, ale nedokázal to. Bolo toho naňho priveľa: otcova smrť, nenávidený Inštitút, namyslení nefili, požiadavka, aby prijal priezvisko, ktoré mu bolo ukradnuté a chcel, aby to tak aj zostalo. „Nepatrim sem. Rozprávaš mi o mojom priezvisku, ktoré pre mňa nič neznamená. Som syn Johnnyho Rooka. Celý život som sa učil byť ako môj otec a nebyť ako ty. Nepotrebujem ťa. Nepotrebujem nikoho z vás. Potrebujem len zohnať nejaký vstupný kapitál, aby som si mohol otvoriť vlastný stánok na Tieňotrhu.“

Jace prižmúril zlatisté oči a Kit prvý raz uvidel pod fasádou namysleného vtipkára záblesk prenikavého intelektu. „A čo budeš predávať? Tvoj otec obchodoval s informáciami. Trvalo mu celé roky, kým si vybudoval sieť kontaktov, a musel pritom využiť poriadnu dávku čiernej mágie. Chceš zapredať dušu, aby si mohol živiť na okraji Dolnosveta? A čo tie veci, ktoré zabili tvojho otca? Bol si pritom, keď zomrel, či nie?“

„Démoni...“

„Hej, ale niekto ich poslal. Strážca je síce mŕtvý, ale to neznamená, že ťa nikto iný nehľadá. Máš pätnásť rokov. Možno si myslíš, že chceš zomrieť, ale ver mi, v skutočnosti nechceš.“

Kit preglgol. V duchu si predstavil, ako stojí za pultom v stánku na trhovisku, čo v poslednom čase robil často. Pravdou však bolo, že na Tieňotrhu bol vždy v bezpečí vďaka ocovi. Ľudia mali z Johnnyho Rooka strach. Ako by tam prežil bez ocovej ochrany?

„Nie som Tieňolovec,“ povedal nahlas a pohľadom preletel po miliónoch zbraní, kopách *adamasu*, výstroji, brnení a opaskoch. Pripadalo mu to smiešne. Nebol žiadny nindža. „Ani neviem, čo mám robiť, aby som sa ním stal.“

„Počkaj ešte týždeň,“ poradil mu Jace. „Vydrž v Inštitúte ešte týždeň. Daj si šancu. Emma mi povedala, ako si odrazil útok tých démonov, čo zabili tvojho otca. Také niečo by dokázal iba Tieňolovec.“

Kit si sotva spomínal, ako doma bojoval s démonmi, ale vedel, že to dokázal. Jeho telo prevzalo kontrolu a vrhol sa do boja. A dokonca si to potajomky tak trochu užíval.

„Skrátka si taký,“ povedal Jace. „Si Tieňolovec. Si šťastí anjel. V žilách ti koluje anjelská krv. Si Herondale. Čo, mimochodom, znamená, že patíš nielen do nesmierne príťažlivej rodiny, ale aj do rodiny, ktorá vlastní *obrovský* majetok – vrátane londýnskeho domu a sídla v Idrise –, na ktorý máš pravdepodobne čiastočný nárok. Vieš, keby ťa to náhodou zaujímalo.“

Kit sa zadíval na prsteň na Jaceovej ľavej ruke. Bol masívny, strieborný a vyzeral starý. A vzácny. „Počúvam.“

„Chcem len, aby si počkal ešte týždeň. Koniec koncov...“ Jace sa uškrnul. „Nijaký Herondale neodolá výzve.“

„Démon kalmár?“ zopakoval Julian do telefónu a zvrátil obočie. „Takže vyzerá v podstate ako kalmár, hej?“

Odpoveď bola nezrozumiteľná. Emma spoznala Tiberiov hlas, ale nevedela, čo hovorí.

„Áno, sme na móle,“ pokračoval Julian. „Zatiaľ sme nič nevideli, ale prišli sme len pred chvíľou. Škoda, že Tieňolovci tu nemajú vyhradené parkovacie miesta...“

Julianov hlas vnímala iba napoly. Poobzerala sa. Pred chvíľou zapadlo slnko. Mólo Santa Monica Pier mala rada už ako dieťa. Chodievala tam s rodičmi, hrávala vzdušný hokej a vozila sa na staromódnom kolotoči. Zbožňovala jedlá z rýchleho občerstvenia – hamburgery, mliečne koktaily, pražené mušle a obrovské špirálovité lízanky – a Pacific Park, ošumelý zábavný park na konci móla s výhľadom na Tichý oceán.

Za tie roky naliali obyčajní do premeny móla milióny dolárov. Zmenilo sa na turistickú atrakciu. Pacific Park bol plný novučičkých kolotočov. Staré stánky s jedlom nahradili podnosy s homármi a domáca zmrzlina. No dosky pod Emminými nohami boli ešte vždy pokrivené a zvetrané dlhoročným vplyvom slnka a soli. Vo vzduchu bolo cítiť cukor a morské riasy. Kolotoč ešte vždy vyhrával mechanickú melódiu. Zostali aj staré automaty na mince, v ktorých bola hlavnou výhrou veľ-

ká plyšová panda. A v tme pod mólom sa ešte stále bezcieľne potĺkali obyčajní a občas aj horšie tvory.

Taký je údel Tieňolovca, pomyslela si Emma s pohľadom upretým na obrovské ruské koleso, ozdobené žiarivými svetielkami. Rad obyčajných, ktorí sa na ňom chceli povozit', sa ťahal popri zábradlí po celom móle. V diaľke sa črtalo tmavomodré more posiate bielymi vlnami a od morskej hladiny sa odrážali červené, modré, zelené, fialové a zlaté svetlá ruského kolesa, akoby niekto pod ňou zapálil ohňostroj. Tieňolovci vidia vo výtvoroch obyčajných krásu, ale vnímajú aj temnotu, nebezpečenstvo a hnilobu.

„Čo sa deje?“ opýtal sa Julian a vopchal si mobil do vrecka na bunde. Vietor – na móle vždy fúkalo od mora a vietor prinášal pach soli a veľkých diaľok – mu strapatil kučeravé hnedé vlasy, ktoré ho štekľili na lícach a sluchách.

Temné myšlienky, túžila odpovedať Emma, ibaže nemohla. Kedysi mohla Julianovi povedať všetko. Teraz mu nemohla povedať nič.

Namiesto toho uhla pohľadom. „Kde sú Mark a Cristina?“

„Tamto.“ Ukázal do diaľky. „Pri stánku, v ktorom sa hádžu krúžky.“

Emma sa zadívala na farebný stánok, pri ktorom sa ľudia snažili trafiť plastovým krúžkom jednu z tučta zoradených fliaš. Snažila sa necítiť povýšenecky pri pomyslení, že pre obyčajných je to očividne náročné.

Julianov polovičný brat Mark držal v ruke tri plastové krúžky. Cristina s tmavými vlasmi zviazanými do úhľadného uzla stála pri ňom a so smiechom vyjedala karamelové pukance. Mark hodil všetky tri krúžky naraz. Každý letel iným smerom a pristál na hrdle inej fľaše.

Julian si vzdychol. „A to sme chceli byť nenápadní.“

Z hlúčika obyčajných stojacich pri stánku sa ozvala zmes nadšených výkrikov a neveriackeho mrmlania. Našťastie ich nebolo veľa, takže si Mark mohol prevziať cenu (čosi v plastovom vrecúšku) a vytratiť sa bez väčšieho rozruchu.

S Cristinou po boku zamieril naspäť k nim. Spod svetlých kučier mu vytŕčali končeky špicatých uší, no použil ochranné čaro, aby ich obyčajní nevideli. Mark bol polovičný fér a jeho dolnosvetská krv sa prejavila v krehkých črtách tváre, špicatých ušiach a vo výrazných očiach a lícných kostiach.

„Takže je to démon kalmár?“ prehodila Emma v podstate len preto, aby vyplnila ticho medzi ňou a Julianom. V poslednom čase medzi nimi často vládlo ticho. Uplynuli ešte len dva týždne, odkedy sa všetko zmenilo, no tá veľká zmena jej prenikala až do špiku kostí. Hoci sa k nej správal priam úzkostlivo zdvorilo a láskavo, odkedy mu povedala o sebe a Markovi, cítila, že si od nej drží odstup.

„Zjavne,“ prisvedčil Julian. Mark a Cristina už boli blízko. Cristina dojedala karamelové pukance a smutne hľadela do vrecka, akoby dúfala, že sa tam zjavia ďalšie. Emma s ňou súcitila. Mark si obzeral svoju cenu. „Vylezie po môle a niekoho schmatne – väčšinou deti alebo niekoho, kto sa večer nakláňa nad vodu a fotí. Je čoraz odvážnejší. Nieкто ho vraj videl pri stolnom hokeji... Je to *zlatá rybka*?“

Mark mu otrčil plastové vrecúško, v ktorom do kruhu plávala oranžová rybička. „Najlepšia stráž, na akej sme kedy boli,“ prehodil. „Ešte nikdy mi nikto nedaroval rybu.“

Emma si v duchu vzdychla. Mark strávil posledné roky života v Divej honbe medzi tými najneskrotnejšími spomedzi všetkých féro, s ktorými jazdil po oblohe na rôznych začarovaných tvoroch a dopravných prostriedkoch vrátane koní, jeleňov, obrovských vrčiach psov a motocyklov, prehľadával bojiská, bral mŕtvolám vzácne predmety a na znak úcty ich odovzdával férskym dvorom.

Rýchlo si zvykal na to, že sa vrátil do svojej tieňoloveckej rodiny, ale občas sa mu stávalo, že ho obyčajný život niečím prekvapil. Všimol si, že sa naňho všetci dívajú so zdvihnutým obočím. Zatváril sa vystrašene a jednou rukou neisto objal Emmu okolo pliec. V druhej stískal vrecúško.

„Vyhral som pre teba rybu, moja drahá,“ povedal a pobožkal ju na líce.

Bozk bol sladký, nežný a jemný. Mark voňal ako vždy: ako čerstvý studený vzduch a zelené rastlinstvo. A dávalo zmysel, pomyslela si Emma, ak Mark predpokladal, že naňho všetci ohromene hľadia, lebo čakajú, kedy odovzdá výhru Emme. Koniec koncov, bola predsa jeho frajerka.

Ustarostene pozrela na Cristinu, ktorá na ňu vytriešala tmavé oči. Julian vyzeral, akoby mal každú chvíľu začať vracat krv. Trvalo to však

len okamih, a potom sa znova zatváril ľahostajne. Emma sa však aj tak s ľútostivým úsmevom od Marka odťahla.

„Ryba by u mňa neprežila,“ povedala. „Aj rastliny zabíjam pohľadom.“

„Zrejme máme rovnaký problém,“ prehodil Mark a zadíval sa na rybu. „Škoda. Chcel som jej dať meno Magnus, lebo má lesklé šupiny.“

Pri tých slovách sa Cristina zachichotala. Magnus Bane bol Velkobosorák Brooklynu so slabosťou pre flitre.

„Asi by som ju mal pustiť na slobodu,“ pokračoval Mark. Skôr ako stihol niekto niečo povedať, podišiel k zábradiu na móle a vyliel obsah vrecúška aj s rybou do mora.

„Chce mu niekto vysvetliť, že zlaté rybky sú sladkovodné, takže v mori neprežijú?“ opýtal sa ticho Julian.

„Radšej nie,“ odvetila Cristina.

„Takže práve zabil Magnusa?“ opýtala sa Emma, no skôr ako stihol Julian odpovedať, Mark sa prudko obrátil.

Z tváre mu zmizla všetka veselosť. „Práve som videl, ako niečo lezie po stĺpe pod mólom. Niečo veľmi neludské.“

Emme prebehol po chrbte mráz. Démoni, ktorí si za svoje obydlie zvolili morské hlbiny, sa len zriedka ukázali na súši. Občas mávala nočné mory, v ktorých sa more obrátilo hore dnom a vyvrátilo celý svoj obsah na pláž: ostnaté slizké sčerneté tvory s chápadlami, zadlávené prívalom vody.

O niekoľko sekúnd mal už každý z Tieňolovcov v ruke zbraň. Emma stískala svoj zlatý meč – Cortanu, ktorú jej darovali rodičia. Julian zvieral Serafskú dýku a Cristina svoj vrhací nôž.

„Ktorým smerom šiel?“ opýtal sa Julian.

„Na koniec móla,“ odvetil Mark. Ako jediný nesiahol po zbrani, ale Emma vedela, aký je rýchly. V Divej honbe ho prezývali *Elfský strelec*, lebo vedel obratne a presne zaobchádzať nielen s lukom a so šípmom, ale aj vrhať dýky. „Smerom k zábavnému parku.“

„Idem tam,“ ozvala sa Emma. „Pokúsim sa ho vytlačiť na koniec móla. Mark, Cristina, vlezte pod mólo a ak sa pokúsi zaliezť naspäť do vody, chyťte ho.“

Sotva stihli prikývnuť, Emma sa už rozbehla. Prepletala sa davom ľudí k osvetlenému zábavnému parku na konci móla a vietor ju ťahal

za vrkoč. Uháňala po pokrivených drevených doskách a v dlani ju hrial Cortana. Pripadala si slobodná. Zahodila všetky obavy a celým telom aj myslou sa sústredila len na svoju úlohu.

Začula za sebou kroky. Nemusela sa obzerať, vedela, že je to Jules. Jeho kroky ju sprevádzali celé roky, odkedy sa z nej stala tieňolovecká bojovníčka. Spolu s ňou prelieval krv. Zachránil jej život a ona zachránila život jemu. Patril k bojovníčke v jej vnútri.

„Tamto,“ začula jeho hlas, no uvidela to už predtým: po opornom pilieri ruského kolesa liezol tmavý zhrbený tvor. Koleso sa ďalej krútilo a nič netušiaci pasažieri nadšene výskali.

Emma dobehla k ľuďom čakajúcim v rade na koleso a začala sa po medzi nich pretláčať. Ešte pred príchodom na mólo si spolu s Julianom nakreslili ochranné runy, aby ich obyčajní nevideli. To však neznamenalo, že ich necítili. Keď im postúpala po nohách a odstrčila ich lakťami v snahe dostať sa celkom dopredu, začali nadávať a vykrikovať.

Jedna z hojdajúcich sa kabínok pomaly klesala nadol. Chystala sa do nej nastúpiť dvojica: dievča s purpurovou cukrovou vatou a jej chudý frajer celý v čiernom. Emma zdvihla zrak a všimla si pohyb. Démon kalmár sa plazil okolo hornej časti oporného piliera. Emma zanáďavala, pretlačila sa popri nich, pričom ich takmer zhodila na zem, a naskočila do kabínky. Bola osemhranná, všetky steny lemovali lavičky a bolo v nej dosť miesta aj na státie. Za Emmou sa ozvali prekvapené výkriky, no vtedy už stúpala nahor a vzdalovala sa od zmätku, ktorý spôsobila. Dvojica, ktorá mala nastúpiť do kabínky, vykrikovala na kontrolóra lístkov, a ľudia v rade si navzájom nadávali.

Keď pri nej pristál Julian, dlážka sa jej zachvela pod nohami a kabínka sa rozhojdala. Natiahol krk. „Vidíš ho?“

Emma prižmúrila oči. Pred chvíľou ho *videla*, tým si bola istá, ale teraz zjavne niekam zmizol. Z tohto uhla vyzeralo ruské koleso ako zmes jasných svetiel, krútiacich sa spíc a nabielo natretých železných tyčí. Dve kabínky pod ňou a Julianom zostali prázdne. Ľudia v rade sa asi stále dohadovali.

Fajn, pomyslela si Emma. Čím menej ľudí na kolese, tým lepšie.

„Stoj.“ Julian ju chytil za rameno a obrátil k sebe. Celé telo jej stuhlo. „Runy,“ povedal stručne a ona si uvedomila, že vo voľnej ruke drží stélé.